

Nr 39.

Ankom till riksdagens kansli den 10 maj 1933 kl. 2 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckt motion om skattefrihet för s. k. invalidmotorvagnar.

(2:a avd.)

I en inom andra kammaren väckt, till bevillningsutskottet hänvisad motion, nr 205, har herr *Weijne* hemställt, »att riksdagen ville besluta, att s. k. invalidmotorvagnar måtte i gällande förordning om automobilskatt angivas såsom skattefria».

Enligt 5 § i förordningen den 2 juni 1922 (sådan detta författningsrum lyder enligt förordningen den 29 april 1932) utgår den egentliga automobilskatten, fordonsskatten, med följande belopp för nedannämnda motorfordon för helt kalenderår räknat:

- a) för motoreykel utan bivagn med 15 kronor, då motoreykelns tjänstevikt icke överstiger 75 kilogram, men eljest med 20 kronor;
- b) för motoreykel med bivagn med 30 kronor.

Enligt 2 § i samma förordning är fri från fordonsskatt automobil, som äges av medlem av konungahuset samt, under villkor av ömsesidighet, automobil tillhörig främmande makts härvarande beskickning eller konsulat tillhörande personal, som icke är svensk undersåte.

Fordonsskatt utgår ej heller för automobil eller släpvagn, som är inrättad uteslutande för brandväsen eller för transport av sårade eller sjuka.

Därjämte skall skatt för automobil, som är inrättad för och drives med tråkolsgas, utgå med allenast hälften av eljest utgående skatt.

I motionen har framhållits, att i handeln funnes åtminstone en för invalider särskilt konstruerad motorvagn, som kunde manövreras endast med händerna. Denna vagn, som vore trehjulig, beskattades för närvarande såsom motoreykel, d. v. s. med 15—20 kronor. Om innehavare av dylik invalidvagn torde praktiskt taget utan undantag gälla, att det vore deras invaliditet, som nödvändiggjort anskaffande av motorfordon. Av såväl samhällsekonomiska som allmänt humanitära skäl vore önskligt, att anskaffandet av motorfordon för personer, som eljest icke utan hjälp kunde förflytta sig, av samhället på allt sätt underlättades. Då anskaffandet av invalidmotorvagn i regel torde vara förenat med betydande ekonomiska svårigheter, har motionären ansett det knappast vara rimligt, att samhället gör den ekonomiska bördan ännu tyngre genom att lägga fordonsskatt på dylika vagnar. För staten vore frågan av ekonomiskt liten betydelse, enär antalet dylika fordon torde vara ganska ringa.

Enligt vad utskottet inhämtat användas för närvarande invalidmotorvagnar i ganska ringa utsträckning här i landet. Emellertid hava van-

*Utskottets
yttrande.*

förestälternas under den senaste tiden börjat intressera sig för användningen av sådana fordon och i samråd med svenska fabrikanter sökt få fram en lämplig vagn typ, jämväl att hänföra till motorcykel, till ett billigare pris än det som gäller beträffande de invalidmotorvagnar, som nu föras i marknaden, huvudsakligen av utländskt fabrikat.

Utskottet har i likhet med motionären funnit humanitära skäl tala för att till motorcyklar hänförliga invalidmotorvagnar undantagas från fordonsskatt samt med hänsyn härtill icke haft någon principiell erinran mot ett bifall till motionen. Skattefriheten torde emellertid böra begränsas till för sådant ändamål avsedda motorcyklar, varigenom förhindras, att dyrbarare fordon, beträffande vilka billighetsskäl icke kunna åberopas, befrias från skatt. Ur fiskalisk synpunkt torde en sådan skattebefrielse sakna nämnvärd betydelse.

Då emellertid en bestämmelse om dylik skattefrihet möjligen skulle kunna leda till missbruk, har utskottet till förhindrande därav ansett föreskrift böra meddelas om viss maximihastighet för motorfordon av ifrågavarande slag. Enligt vad utskottet har sig bekant, torde en maximihastighet av 25—30 kilometer för timme vara tillräcklig för att ifrågavarande fordon skola kunna fylla det med dem avsedda ändamålet. Ett fastställande av en sådan maximihastighet skulle, enligt till utskottet lämnade uppgifter, icke komma att medföra vare sig nämnvärt ökade tillverkningskostnader eller att driftskostnaderna ökades. Utskottet har därför ansett sig böra föreslå, att maximihastigheten icke må överstiga 30 kilometer för timme.

Under åberopande av vad ovan anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte, i anledning av motionen II: 205 av herr Weijne, besluta, att 2 § i förordningen om automobilskatt den 2 juni 1922 (nr 260), sådant detta författningsrum lyder enligt förordningen den 29 april 1932 (nr 85), skall i nedan angivna del hava följande ändrade lydelse:

2 §.

Från skatteplikt — — — svensk undersåte.

Från skatteplikt undantages jämväl automobil eller släpvagn, som är inrättad uteslutande för brandväsen eller för transport av sårade eller sjuka, så ock motorcykel, som är inrättad såsom invalidmotorfordon, och vars maximihastighet icke överstiger trettio kilometer för timme.

Stockholm den 10 maj 1933.

På bevillningsutskottets vägnar:

JOH. NILSSON.